Περιεχόμενα

Πρόλογος…….σελ.2

Εισαγωγή……..σελ.3

Περιγραφή Μεθοδολογίας-Πλαίσιο……σελ.4

Σχέσεις που αναπτύσσονται μέσα στο βιβλίο….σελ.5

Επίλογος…….σελ.11

Βιβλιογραφία……σελ.13

Παράρτημα……σελ.14

Ευχαριστίες……...σελ.45

Πρόλογος

« Ήταν μια λαμπρή κρύα μέρα του Απρίλη, και τα ρολόγια έδειχναν μία το μεσημέρι. Ο Γουίνστον Σμιθ, με το πιγούνι χωμένο στο στήθος προσπαθώντας να αποφύγει τον απαίσιο άνεμο, γλίστρησε μέσα από τις γυάλινες πόρτες του Μεγάρου της Νίκης, κουβαλώντας μαζί του κι ένα στρόβιλο σκόνης ανάκατης με άμμο».

Έτσι ξεκινάει η ιστορία ενός ανθρώπου, του Γουίνστον Σμιθ, μέσω του οποίου (ημερολόγιο) παρουσιάζεται η κοινωνία του Μεγάλου Αδερφού, μιας υπερδύναμης που ελέγχει τους πάντες και τα πάντα. Το Κόμμα ασκεί τον απόλυτο έλεγχο στις πράξεις και στις συνειδήσεις των ανθρώπων, μετατρέποντάς τους σε άβουλα όντα και αφαιρώντας τους το δικαίωμα της ελευθερίας της σκέψης και της εκδήλωσης οποιουδήποτε συναισθήματος. Όλα προσαρμόζονται στη μία και μοναδική αλήθεια, αυτή που πρεσβεύει το Κόμμα, ο μόνος αλάθητος μηχανισμός και όποιος προσπαθούσε να στραφεί εναντίον σε αυτό ή να υποπέσει σε έγκλημα σκέψης, «εξατμιζόταν» (πέθαινε αγαπώντας το Μεγάλο Αδερφό).

«Όποιος ελέγχει το παρελθόν ελέγχει και το μέλλον, και όποιος ελέγχει το παρόν ελέγχει και το παρελθόν.

Εισαγωγή

Όσον αφορά στην ομάδα μας.

Η ομάδα μας ονομάζεται ‹‹Αιωνιότητα›› και αποτελείται από τα εξής τέσσερα μέλη: Ναταλία Αθανασοπούλου (Α’1), Δήμητρα Αντωνίου (Α’1), Νικήστρατος Παλάντζας (Α’3), Λένα Παναγοπούλου (Α’3).

Στο πλαίσιο αυτής της εργασίας μελετήσαμε τις σχέσεις των ανθρώπων οι οποίες αναπτύσσονται μέσα στο βιβλίο 1984, αλλά και αναλύσαμε τα συναισθήματα τα οποία προβάλλονται ως χαρακτηριστικά της κοινωνίας του Μεγάλου Αδερφού. Τα συναισθήματα τα οποία κυριαρχούν είναι ο φόβος, το μίσος, η ανασφάλεια και η απέχθεια. Οι σχέσεις, επίσης, χαρακτηρίζονται από προδοσία, υποταγή, εχθρικότητα αλλά και καχυποψία. Τέλος, το κόμμα προσπαθεί να αφανίσει κάθε είδος συναισθήματος καθώς απαγορεύει τις προσωπικές σχέσεις, οι οποίες διακρίνονται από τυπικότητα και ψυχρότητα.

Περιγραφή μεθοδολογίας-Πλαίσιο

Καθ' όλη τη διάρκεια της Ερευνητικής Εργασίας απαντήσαμε σε ερωτήματα μέσα από τα οποία κατανοήσαμε και αναλύσαμε το βιβλίο 1984. Παράλληλα, παρακολουθήσαμε ορισμένα αποσπάσματα ταινιών επιστημονικής φαντασίας και μπορέσαμε να βρούμε σχέσεις αλληλουχίας με την ταινία "Brazil" αλλά και με το βιβλίο 1984. Έτσι, από αυτήν τη διαδικασία καταφέραμε να αποκομίσουμε ιδέες, οι οποίες μάς βοήθησαν στη δημιουργία του σεναρίου (ατομικού και ομαδικού).

Σχέσεις που αναπτύσσονται μέσα στο βιβλίο

Στο βιβλίο 1984 αναπτύσσονται ταυτόχρονα πολλών ειδών σχέσεις. Κάποιες, αντιπροσωπεύουν τις ιδεολογίες όπου προβάλει το Κόμμα, ενώ άλλες γεννιούνται κάτω από απαγορευμένες συνθήκες. Στο σημείο αυτό επιλέξαμε να παρουσιάσουμε τις σημαντικότερες σχέσεις ανάμεσα: στον Γουίνστον με τη Τζούλια, αλλά και ανάμεσα στον Γουίνστον με τον Ο'Μπράιεν. Επίσης, θα αναφερθούμε και σε κάποιες σχέσεις υποδεέστερες ώστε να τονιστούν τα συναισθήματα που κυριαρχούν στην κοινωνία του Μεγάλου Αδερφού: η σχέση του Πάρσονς με τα παιδιά του και αυτή ανάμεσα στον Γουίνστον με τη μητέρα και την αδερφή του.

*Αξίζει να αναφερθεί στο σημείο αυτό ότι το Κόμμα σπείρει τη διχόνοια μεταξύ των ανθρώπων, προκαλώντας τους συναισθήματα όπως μίσος και απέχθεια. Επίσης, προσπαθεί να αφανίσει κάθε είδους συναίσθημα ώστε να μπορεί να χειραγωγήσει έτσι, ευκολότερα τους πολίτες.

- **<u>Γουίνστον-Ο'Μπράιεν</u>**

Ο Γουίνστον είχε δει πολλές φορές τον Ο' Μπράιεν, αλλά ποτέ δεν του δόθηκε η ευκαιρία να συνομιλήσει μαζί του. Ωστόσο, πάντα πίστευε ότι υπάρχει μεταξύ τους μια ιδιαίτερη και μυστική επικοινωνία. Αρχικά, κατά τη διάρκεια του Δίλεπτου Μίσους, ο Γουίνστον και ο Ο'Μπράιεν ανταλλάσουν ματιές. Ο ίδιος πιστεύει ότι ο Ο'Μπράιεν εκφράζει παρόμοιες αντιλήψεις με αυτόν, σχετικά με το Κόμμα.

Είναι τόσο συνεπαρμένος από την ιδέα ότι δεν είναι ο μόνος ο οποίος στρέφεται κατά του Μεγάλου Αδερφού και ξεχνάει το γεγονός ότι όλη αυτή η κατάσταση μπορεί να είναι πλάσμα της φαντασίας του. Ο κεντρικός χαρακτήρας θεωρεί τον Ο'Μπράιεν πολύ έξυπνο και παράλληλα, τον σέβεται και τον θαυμάζει. «Θα συναντηθούμε εκεί όπου δεν υπάρχει σκοτάδι» λέει ο Ο'Μπράιεν στον Γουίνστον σε κάποιο όνειρο.

Ο Γουίνστον δεν είναι σίγουρος αν εκείνος είναι φίλος ή εχθρός του, αλλά παίρνει το θάρρος μαζί με την αγαπημένη του (Τζούλια) να τον επισκεφτούν στο σπίτι του, με σκοπό να του εκμυστηρευτούν τις πεποιθήσεις τους για το Μεγάλο Αδερφό, αλλά και να του ζητήσουν βοήθεια προκειμένου να ξεκινήσουν ενέργειες κατά του Κόμματος. Σε εκείνη την συνάντηση, στα πρόσωπά τους αντικατοπτρίζεται η ανασφάλεια, η αβεβαιότητα και ο φόβος, μήπως τελικά αυτή τους η

κίνηση είναι λανθασμένη. Ο Ο'Μπράιεν υποστηρίζει ότι είναι μέλος της Αδελφότητας (οργάνωση κατά του Κόμματος) και ότι είναι πρόθυμος να τους βοηθήσει.

Όταν ο Γουίνστον συλλαμβάνεται, έκπληκτος ανακαλύπτει ότι ο ανακριτής του είναι ο ίδιος ο Ο'Μπράιεν. «Αυτός αποφασίζει πότε να τον κάνουν να ουρλιάξει από τους πόνους, πότε να τον αφήσουν να ησυχάσει, πότε να του δώσουν να φάει, πότε να τον αφήσουν να κοιμηθεί και πότε να του μπήξουν τις ενέσεις στο μπράτσο. Αυτός κάνει τις ερωτήσεις και υποβάλλει τις απαντήσεις. Είναι ο βασανιστής, είναι ο προστάτης, είναι ο ανακριτής, είναι ο φίλος».

Ο Γουίνστον αναρωτιέται αν ο Ο'Μπράιεν είναι με το μέρος του, ή απλά ένα υποχείριο του Κόμματος. Τελικά, συνειδητοποιεί ότι το μόνο που έχει σημασία είναι το γεγονός ότι ο Ο'Μπράιεν τον «καταλαβαίνει». Δεν τον ενδιαφέρει αν τον αγαπάει, αρκεί που έχουν δημιουργήσει μια ιδιαίτερη σχέση μεταξύ τους!

Σύμφωνα με το Κόμμα, ένας άνθρωπος δεν μπορεί να πεθάνει αν δεν αγαπάει ολοκληρωτικά το Μεγάλο Αδερφό. Μετά από επτά χρόνια βασανιστηρίων και πλύσης εγκεφάλου, ο Γουίνστον έχει πια κερδίσει τη μάχη ενάντια στον εαυτό του, *αγαπάει τον Μεγάλο Αδερφό*!

- ***<u>Γουίνστον-Τζούλια</u>***

Η σχέση του Γουίνστον με την Τζούλια θεωρούμε ότι είναι μία από αυτές που μας κίνησαν το ενδιαφέρον, αλλά και μία από τις σημαντικότερες σχέσεις μέσα στο βιβλίο καθώς αντιτίθεται στα δεδομένα της κοινωνίας του Μεγάλου Αδερφού (μη ύπαρξη συναισθημάτων-τυπικές σχέσεις). Η σχέση αυτή ξεκινά από τη στιγμή όπου η Τζούλια δίνει στον Γουίνστον το ραβασάκι, γράφοντάς του ότι τον αγαπά. Με το που το ανοίγει, αισθάνεται έκπληξη γι' αυτό το οποίο διαβάζει και τον βασανίζει συνέχεια το περιεχόμενό του.

Από καιρό μάλιστα, ο ίδιος την βλέπει στα όνειρά του και την ποθεί ερωτικά, ωστόσο αισθάνεται απέχθεια και μίσος προς αυτήν, αισθήματα τα οποία έχει δημιουργήσει το Κόμμα. Οι συναντήσεις τους είναι όλες κρυφές και ριψοκίνδυνες, και αρχικά κατακλύζονται από αμηχανία και φόβο μήπως τους ανακαλύψουν. Στη συνέχεια όμως, δείχνουν να είναι αδιάφοροι για το αν θα τους πιάσουν ή όχι γιατί όπως λένε και οι ίδιοι, ακόμα και αν τους αναγκάσουν να ομολογήσουν την παράνομη σχέση τους, αυτοί θα παραμείνουν πιστοί στα αισθήματα τα οποία νιώθουν ο ένας για τον άλλον.

Ο Γουίνστον μοιράζεται με την Τζούλια προσωπικές του απόψεις τις οποίες δεν είχε τολμήσει

να εξωτερικεύσει μέχρι εκείνη τη στιγμή σε κάποιον άλλον. Νιώθουν άνεση και οικειότητα μεταξύ τους. Καθώς συναντιούνται ξεφεύγουν από αυτήν την τραγική πραγματικότητα και την απόλυτα φασιστική κοινωνία στην οποία ζουν. Βρίσκουν την ευκαιρία να δημιουργήσουν ένα δικό τους κόσμο, μέσα στον οποίο μπορούν να αισθάνονται και να εκφράζονται ελεύθερα.

Οι δυο αυτοί άνθρωποι είναι πρόθυμοι να θυσιάσουν τα πάντα, εκτός από την πίστη στον έρωτά τους (κάτι το οποίο δηλώνουν απαντώντας στις ερωτήσεις του Ο' Μπράιεν). Καθ' όλη τη διάρκεια των βασανιστηρίων καταφέρνουν να μην υποκύψουν στην καταπίεση των ανακριτών και προδώσουν ο ένας τον άλλον. Αντιθέτως, στο τέλος, το Κόμμα μέσα από την «πλύση εγκεφάλου» κατορθώνει να διαγράψει κάθε ίχνος θετικού συναισθήματος το οποίο μπορεί να είχαν μέσα τους μετατρέποντάς τους έτσι, σε ανθρώπους οι οποίοι ενδιαφέρονται μονάχα για το «ίδιον όφελος».

Έτσι, «εξατμίστηκε» μια σχέση τόσο παράνομη και σχεδόν ουτοπική στην κοινωνία του Μεγάλου Αδερφού.

- **<u>Πάρσονς-παιδιά</u>**

Ο Πάρσονς είναι ένας άνθρωπος ο οποίος υποτιμάει τον εαυτό του (νοητικά). Είναι περήφανος όμως για τα παιδιά του, τα οποία υπακούουν

ολοκληρωτικά στις ιδεολογίες του κόμματος. Είναι ο μόνος ο οποίος μπορεί να τα βάλλει σε μία τάξη και να τα ηρεμήσει. Ο ίδιος είναι ικανοποιημένος για την εφτάχρονη κόρη του, η οποία τον κατήγγειλε επειδή τον άκουσε στον ύπνο του να λέει «Κάτω Ο Μεγάλος Αδερφός». Έτσι, ο Πάρσονς βρίσκεται στη φυλακή λόγω του εγκλήματος της σκέψης που διέπραξε. Τέλος, υποστηρίζει ότι έχει αναθρέψει τα παιδιά του με τις σωστές αρχές. Με αυτόν τον τρόπο καταλαβαίνουμε την καλή σχέση του Πάρσονς με τα παιδιά του.

- **<u>Γουίνστον-μητέρα και αδερφή</u>**

Ο Γουίνστον κατά τα παιδικά του χρόνια, φερόταν αρκετά εγωιστικά και σκληρά στη μητέρα και τη μικρή αδερφή του, οι οποίες μετά από λίγο χρονικό διάστημα εξαφανίστηκαν. Ο ίδιος, μετά από πολλά χρόνια, τις συναντά μέσα σε ένα όνειρό του και εκείνη τη στιγμή συνειδητοποιεί πόσο πολύ τις αγαπά. Επίσης, νιώθει νοσταλγία και κατακλύζεται από τύψεις καθώς μετανιώνει για την τότε απάνθρωπη συμπεριφορά του και σκέφτεται ότι οι ίδιες θυσιάστηκαν, προκειμένου να τον σώσουν.

Επίλογος

Το βιβλίο 1984 θεωρείται αναμφίβολα ένα κομμάτι της επιστημονικής φαντασίας. Εκφράζει ιδέες και απόψεις, οι οποίες δεν συμβαδίζουν με τη σημερινή πραγματικότητα. Επίσης, εμπεριέχει αρκετά φανταστικά στοιχεία (τηλεοθόνη) και αναφέρεται στο μακρινό μέλλον.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Όλοι μας μέσα από τη διαδικασία αυτή, αλλάξαμε ένα μικρό κομμάτι του εαυτού μας ηθελημένα ή όχι. Μέσα από ένα βιβλίο, τόσο διαχρονικό, τόσο αιώνιο. Διευρύνοντας το οπτικό πεδίο της πραγματικότητας, μπορέσαμε να κατανοήσουμε το παρόν μας, ακόμα κι αν το βιβλίο αναφέρεται στο μέλλον, αλλά γράφτηκε στο παρελθόν. Και ας μην ξεχνάμε ότι όποιος ελέγχει το παρελθόν ελέγχει το μέλλον, και όποιος ελέγχει το παρόν ελέγχει το παρελθόν. Μας δόθηκε η ευκαιρία να πλησιάσουμε ιδέες, οι οποίες παρουσιάζονται στο βιβλίο και στην ταινία όχι από μία, αλλά από πολλές διαφορετικές οπτικές γωνίες. Καταφέραμε να ψάξουμε, να αναρωτηθούμε, να μάθουμε, να αποδεχτούμε, να δούμε. Επικοινωνήσαμε με συγγραφείς από μακρινούς χρόνους και τόπους και αναλύσαμε ολόκληρες θεωρίες

πίσω από τα συναισθήματα. Και το σημαντικότερο, μπορέσαμε να αναγνωρίσουμε τους ίδιους μας τους εαυτούς και να καταλάβουμε ότι δεν υπάρχουν όρια, ούτε στη φαντασία, ούτε στη δημιουργικότητα. Ως ομάδα συνεργαστήκαμε και δεθήκαμε σε πολύ καλό βαθμό. Είμαστε ικανοποιημένοι και σίγουρα θα θυμόμαστε κάτι απ' όλα αυτά που ζήσαμε!!!

Βιβλιογραφία

❖ **Ταινίες Επιστημονικής Φαντασίας**

- **Metropolis** (του Fritz Lang)
- **2001:A Space Odyssey** (του Στάνλευ Κιούμπρικ)
- **Solaris** (του Αντρέι Ταρκόφσκι)
- **Twelve monkeys** (του Τέρυ Γκίλιαμ, σκηνοθέτης και της ταινίας **Brazil**)
- **”They live”** (του John Carpenter)
- **"The eternal sunshine of a spotless mind"** (του Τσάρλυ Κάουφμαν)
- **"Dark city"** (του Alex Proyas)
- **Ugly swans** (των αδελφών Στρουγκάτσκι)
- **Futurama (**σειρά επιστημονικής φαντασίας εμπνευσμένη από τον Matt Groening)
- **Blade Runner** (του Ridley Scott)
- **Tron:Legacy** (του Joseph Kosinski)

❖ **Βιβλίο 1984(George Orwell)**

Παράρτημα

- *Εμβάθυνση και Αξιοποίηση -δημιουργικά- των δεδομένων*

Οι προβληματισμοί, τα συμπεράσματα και τα εναύσματα σκέψης που προέκυψαν μέσα από την ενασχόλησή μας με το θέμα της εργασίας, βρήκαν δημιουργική έκφραση στη σύνθεση ενός σεναρίου επιστημονικής φαντασίας (ατομικού και ομαδικού).

Ατομικά Σενάρια

1^{ο} Σενάριο: Αθανασοπούλου Ναταλία

Ο ήρωας μου. Ο ήρωας μου είναι ένας άνδρας, δεν ξέρω τ' όνομά του, δεν ξέρω την ηλικία του ή τα ενδιαφέροντά του, δεν με ενδιαφέρουν, δεν σε ενδιαφέρουν! Δεν έχει σημασία! Ο "Αυτός" λοιπόν, είναι κάποιος που έχει δύναμη αλλά δεν πιστεύει σ' αυτήν. Δεν πιστεύει στην ευτυχία, στην αγάπη, στον έρωτα, στο πάθος, στην ελευθερία. Ο Αυτός, όμως, ΖΕΙ! Ζει σ' έναν κόσμο, σ' ένα μελλοντικό παρόν. Ζει στο "ΜΕΛΛΟΝ ΜΗΔΕΝ". Στον κόσμο αυτό, Μέλλον Μηδέν, όπως τον έχουν βαφτίσει οι ταμπέλες, οι άνθρωποι, τα ζώα, τα πλάσματα έχουν ανακαλύψει χιλιάδες υλικές

συσκευές, έχουν δημιουργήσει πολλές υλικές ιδέες, όμως τις χρησιμοποιούν σωστά; Και ποιός ορίζει το σωστό; Στον κόσμο μου δεν υπάρχει σωστό! Στο Μέλλον Μηδέν υπάρχει, όμως, το ευρέως προτιμότερο. Η πιο χαρακτηριστική κατασκευασμένη σκέψη είναι η «Τηλεμηχανή», όπως την ονόμασαν. Είναι η «Μαύρη Πόρτα», όπως λένε, μ' ένα κουμπί και μια επιθυμία μπορείς να διαβείς αυτήν την πόρτα και να βρεθείς εκεί που θέλεις. Όμως, αν δεν είσαι σίγουρος για τον προορισμό σου, θα χαθείς, θα γίνεις κάποιος περιπλανώμενος στο άπειρο. Αυτή η μηχανή, λοιπόν, σε ταξιδεύει σε κάποιο χρόνο, σε κάποιο μέρος ή σε κάποιο πρόσωπο. Ο Αυτός δεν έχει τολμήσει να την χρησιμοποιήσει μέχρι τώρα, φοβάται το άγνωστο, φοβάται την άγνοια.

Ένα βράδυ , χαμένος στους στοχασμούς του, για το πώς θα πάει αύριο στη δουλειά του, ο Αυτός αποκοιμήθηκε. Δεν ήταν όνειρο, είδε μονάχα μια κοπέλα. Απόμακρη και θολή , η κοπέλα χόρευε, οι κινήσεις της απαλές, η έκφρασή της εύθραυστη. Ξαφνικά όμως, η κοπέλα χάθηκε, εξαφανίστηκε! Ο Αυτός δεν ήξερε αν αυτή η κοπέλα ήταν αληθινή ή ψεύτικη! Μα ποιός ορίζει το αληθινό και ποιός το ψεύτικο; Αποφάσισε έτσι, να πάει να τη βρει! Η πιο θαρραλέα κίνησή του, η πιο διαφορετική! Αποφάσισε να πάει να τη βρει! Η πρώτη ιδέα που του ήρθε στο μυαλό του, ήταν να πάει στην τηλεμηχανή , στο κέντρο

του μέρους στο οποίο βρισκόταν. Ήξερε που ήταν! Χωρίς δεύτερη σκέψη, βγήκε από το σπίτι του χωρίς να βλέπει, αφού ήταν σκοτάδι, χωρίς να ντυθεί, χωρίς να πλυθεί, χωρίς να χτενιστεί. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν μία «άδεια» για να μπορέσει να περάσει την Μαύρη Πόρτα. Δεν είχε φυσικά άδεια, αφού δεν είχε ταξιδέψει ποτέ ξανά έξω από τα όριά του. Δεν το ένοιαζε! Πήγε να περάσει την πόρτα, βρέθηκε σ' ένα στρογγυλό δωμάτιο. Έκλεισε τα μάτια του και το μόνο που κολυμπούσε μες στο μυαλό του, ήταν η μορφή εκείνης της κοπέλας. Ασπρόμαυρες κλωστές άρχισαν να χορεύουν γύρω από τον Αυτόν και ένας περίεργος ήχος φαινόταν να πλησιάζει. Ο ήχος έγινε θόρυβος και ο θόρυβος, κραυγή. Ο Αυτός τρόμαξε και άνοιξε τα μάτια του!

Βρισκόταν σ' ένα δρόμο, μπροστά από ένα σπίτι. Και τότε την είδε! Ναι, ήταν αυτή και περπατούσε βιαστικά στο δρόμο, σε αυτόν τον τόσο υπέροχο δρόμο! Ήταν πιο όμορφη, πιο λαμπερή! Ο Αυτός τα είχε καταφέρει περίφημα! Όμως, γιατί ο ίδιος ήταν ξεθωριασμένος; Τότε θυμήθηκε! Είχε ακούσει τις προάλλες κάτι, από ένα πλάσμα στη δουλειά του. Έλεγε λοιπόν, το πλάσμα ότι όταν πηγαίνεις κάπου με την τηλεμηχανή μεταφέρεσαι, αλλά είσαι άυλος, κενός. Οι άνθρωποι γύρω σου, στον άλλο κόσμο που πηγαίνεις δεν σε βλέπουν , δεν σε ακούν, δεν σε νιώθουν! Είσαι απλώς, ένας παρατηρητής κάποιας ζωής, διαφορετικής

από τη δική σου. Γι' αυτό και όσοι μεταφέρονται για πολύ καιρό, τρελαίνονται! Ο Αυτός ένιωθε άδειος, ένιωθε ότι κάτι έλειπε από μέσα του, αλλά δεν τον πείραζε, αφού είδε την κοπέλα, δεν τον ενδιέφερε. Το μόνο που ήθελε ήταν να την ακολουθήσει!

Ο Αυτός παρακολουθούσε την Κοπέλα για ώρες ολόκληρες... Ήταν τόσο διαφορετική μες στον κόσμο της, ήταν τόσο διαφορετικός ο κόσμος της! Του άρεσε να την κοιτάει, απλώς να την κοιτάει. Του άρεσε να επιβλέπει την καθημερινότητά της, χωρίς βέβαια να μπορεί να επέμβει σε αυτήν. Την έβλεπε όταν κοιμόταν, την έβλεπε όταν ξυπνούσε, την έβλεπε όταν γελούσε, όταν μιλούσε, όταν ανέπνεε, μα ο Αυτός δεν μπορούσε να την αγγίξει με το σώμα του, μπορούσε να την πλησιάσει σ' έναν άλλο κόσμο, πιο περίπλοκο. Μπορούσε να την πλησιάσει με την καρδιά του, με το μυαλό του. Ο καιρός βιαζόταν τόσο πολύ και δεν ενοχλούσε καθόλου τον Αυτόν, τον είχε πια ξεχάσει, περνούσε απλώς απαρατήρητος. Ο Αυτός, ζούσε χωρίς να το καταλαβαίνει. Ζούσε μέσα από τη ζωή της Κοπέλας, χωρίς αυτή να το γνωρίζει, χωρίς αυτή να το επιλέξει. Τρεφόταν με τα συναισθήματά της, με τη φωνή της, με την κίνησή της. Το κενό που υπήρχε μέσα του ,το αναπλήρωνε η Κοπέλα, χωρίς η ίδια να το ξέρει. Ο χρόνος ήταν αιώνιος, και ο Αυτός μπορούσε να ζήσει σε εκείνον τον ψεύτικο κόσμο, ακόμη κι αν νόμιζε πως ήταν ευτυχισμένος.

Μία καινούρια μέρα έβρεχε και σαν ο θόλος στον οποίο ζούσαν να ήταν πιο σκοτεινός, πληγωμένος. Η Κοπέλα προσπαθούσε μάταια να πείσει τον εαυτό της ότι αυτό που της συνέβαινε δεν ήταν πραγματικό! Ο Αυτός ακόμα πιο πληγωμένος, δεν μπορούσε να την βοηθήσει. Χιλιάδες συναισθήματα μίσους έτρεχαν νευριασμένα πέρα δώθε μες στο μυαλό του. Προσπαθούσε να καταραστεί τον κόσμο στον οποίο ζούσε και το κάθε τι που υπήρχε στον κόσμο αυτόν που τόσο πολύ μπορούσε να τον προδώσει. «Η Κοπέλα είναι άρρωστη και θα πεθάνει»! Μα ποιός από ολόκληρο τον κόσμο θα ενδιαφερόταν; Ποιός απ' όλους που προσποιούνταν τόσο καιρό, αληθινά ενδιαφερόταν; Κανένας δεν καταλάβαινε! Η Κοπέλα ήταν η ευτυχία, η αγάπη, ο έρωτας, το πάθος, η ελευθερία. Ήταν αυτό το οποίο τόσο απεγνωσμένα επιζητούσε ο Αυτός και εκείνη τη στιγμή το έχανε...

Τότε θυμήθηκε! Ο Αυτός θυμήθηκε! Γνώριζε εκείνη την αρρώστια! Γνώριζε και το αντίδοτο! Ναι, όλα βρίσκονταν στο Μέλλον Μηδέν! Ναι, ήταν σίγουρος, το θυμόταν πολύ καλά! Όλα έμοιαζαν ξαφνικά, πάλι όμορφα. Το χρώμα είχε επιστρέψει ξανά στον μικρό κόσμο τους. Όλα φαίνονταν τόσο εύκολα, μακάρι να το είχε σκεφτεί πιο νωρίς! Δεν έπρεπε να χάσει άλλο χρόνο, έπρεπε να τρέξει γρήγορα στην τηλεμηχανή! Ήξερε πού ήταν! Χωρίς δεύτερη σκέψη έτρεξε προς το μέρος του κέντρου στο οποίο βρισκόταν. Πέρασε στην

πόρτα και μπήκε στο οικείο πια, μικρό, στρογγυλό δωμάτιο. Στο μυαλό του στριφογύριζε μόνο η ιδέα εκείνου του μέρους στο οποίο έμενε παλιά. Για μια στιγμή δίστασε και σκέφτηκε αν οι συνάδελφοι στη δουλειά του θα τον θυμούνταν. Τις σκέψεις του διέκοψε ένας γνωστός ήχος! Ήταν έτοιμος! Το ταξίδι έμοιαζε πάρα πολύ μεγάλο και ο Αυτός είχε την αίσθηση ότι κάτι δεν πήγαινε καλά! Φοβήθηκε, αλλά δεν τόλμησε να ανοίξει τα μάτια του ακόμα!

Ξαφνικά, ο ήχος σταμάτησε, και ησυχία απλώθηκε στο δωμάτιο. Ο Αυτός άνοιξε τα μάτια του! Η πόρτα είχε ανοίξει. Τώρα βρισκόταν σ' ένα μικρό χολ το οποίο δεν θυμόταν όταν είχε φύγει. Εκεί, βρήκε σ' ένα τραπέζι πολλές περίεργες μάσκες. Ήταν λευκές και δεν είχαν ξεκάθαρα χαρακτηριστικά. Ο Αυτός παραξενεύτηκε! Τότε είδε ένα σημείωμα δίπλα στις μάσκες που έλεγε: "καλώς όρισες ξένε! Για να περάσεις στον υπέροχο κόσμο μας, πρέπει να φορέσεις μία από αυτές τις μάσκες που βρίσκονται στο τραπέζι! Αυτές οι μάσκες θα σε προστατέψουν από την ακτινοβολία του πλανήτη 0732, ο οποίος φωτίζει τον κόσμο μας! Χωρίς την μάσκα, θα τυφλωθείς! Καθ’ όλη την διάρκεια που θα βρίσκεσαι εδώ, δεν πρέπει να βγάλεις την μάσκα ποτέ γιατί σύμφωνα με τον νόμο 13 παρ.17 υποσ.82 διαπράττεις έγκλημα και εξορίζεσαι στον πλανήτη 3772. Ο Αυτός δεν μπορούσε να πιστέψει τίποτα από όλα αυτά, αποφάσισε όμως να τη φορέσει γιατί δεν ήθελε

να καθυστερήσει, είχε επιστρέψει στον κόσμο για κάποιο σκοπό! Φόρεσε λοιπόν τη μάσκα και βγήκε έξω. Όλα ήταν ασπρόμαυρα για κάποιο περίεργο λόγο και με αυτή την μάσκα δεν μπορούσες να παρατηρήσεις τις λεπτομέρειες, έβλεπες μόνο τα γενικά σχήματα και περιγράμματα! Το μόνο που μπόρεσε να αντικρύσει ήταν ένα τοίχος που υψωνόταν πελώριος μπροστά του! Ήταν φυσικά γκρίζο και δεν είχε παράθυρα. Κοίταξε δεξιά και αριστερά και το τείχος ήταν τόσο μεγάλο, που σχεδόν δεν τελείωνε ! Ο Αυτός όμως μπόρεσε και είδε την άκρη! Πέρασε λοιπόν μέσα και το μόνο που είδε ήταν πλάσματα να τρέχουν βιαστικά από 'δω κι από 'κει, σαν να ήταν επικεντρωμένα μονάχα στον προορισμό τους και να μην άφηναν τίποτα να διακόψει τον ενοχλητικό, γρήγορο ρυθμό τους. Δεν υπήρχαν πλατείες, δέντρα ή έργα τέχνης, απλώς ένα επίπεδο στο οποίο περπατούσαν όλοι. Στην μέση ακριβώς, βρισκόταν μία τεράστια σκάλα που ξεκινούσε από εκεί που άρχιζε το φως, ψηλά μέχρι εκεί που δεν μπορούσες να δεις και τελείωνε κάπου βαθιά μέσα στη γη! Όλα τα πλάσματα φορούσαν εκείνη την απαίσια μάσκα! Όλα γύρω του ήταν ασπρόμαυρα και ίδια, βαρετά και καταθλιπτικά!

Πήγε να ρωτήσει τα πλάσματα τι συνέβαινε, αλλά κανένας δεν του απαντούσε. Αποφάσισε να πάει να ρωτήσει έναν άντρα που ήταν ακίνητος. Εκείνος, του εξήγησε ότι οι άνθρωποι ήταν πολύ απασχολημένοι με

τις εργασίες τους. Επίσης, του είπε ότι όποιος ένιωθε ότι έχει τα προσόντα μπορούσε να ανεβεί τη σκάλα και θα έφτανε κάπου που θα μπορούσε να βλέπει τους πάντες και να είναι κάτι σαν αρχηγός. Αν πάλι, κάποιος ένιωθε ότι έπρεπε να τιμωρηθεί για κάποια πράξη του, έπρεπε να κατέβει τη σκάλα ώστε εκεί κάτω, θα μπορούσε να επανορθώσει και να επιστρέψει πάλι στον κόσμο μας, καλύτερος και αγαπητός από όλους, αφού είχε κάνει μια γενναία πράξη και προσπαθούσε να βελτιώσει τον εαυτό του. Βέβαια, κανένας από αυτούς που είχαν πάει στη σκάλα δεν είχαν ξαναγυρίσει. «Και δυστυχώς, τα πλάσματα πιστεύουν σε όλα αυτά» είπε ο άνδρας με περίεργο ύφος. Ο Αυτός δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα! Σκέφτηκε να πάρει το αντίδοτο και να φύγει όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ρώτησε τον άνθρωπο πού θα μπορούσε να βρει το αντίδοτο. Ο άνθρωπος γέλασε και τον ρώτησε πόσο καιρό είχε να έρθει στον κόσμο αυτόν. Έπειτα του απάντησε: «Ξένε, στον κόσμο αυτό δεν υπάρχουν αντίδοτα γιατί δεν υπάρχουν αρρώστιες»!

Ο Αυτός σκέφτηκε να αυτοκτονήσει, αλλά μετά το μετάνιωσε. Πήγε σ' ένα δωμάτιο που του έδωσαν και έμεινε εκεί! Ο Αυτός αποφάσισε να μην ξαναγυρίσει στην Κοπέλα! Δεν τον ένοιαζε τώρα πια. Τίποτα δεν τον ένοιαζε! Δεν θα ξαναέβλεπε ποτέ την Κοπέλα!

Ο καιρός περνούσε, οι ώρες αντικαταστάθηκαν από μήνες και οι μήνες από χρόνια. Ο Αυτός ξέχασε την Κοπέλα. Ο Αυτός ζούσε, αλλά δεν πίστευε στη δύναμή του! Όλα ήταν πληγωμένα γύρω του. Έπειτα από καιρό, ο Αυτός κατάλαβε ότι αυτό το παιχνίδι με της μάσκες το είχαν δημιουργήσει αυτοί που έλεγχαν τον κόσμο τους, απλώς και μόνο για να κάνουν τις ζωές των πλασμάτων ασπρόμαυρες, να κάνουν τις σχέσεις των ανθρώπων ασπρόμαυρες, για να μπορούν να τις ελέγχουν πιο εύκολα. Όμως ποιος έλεγχε τον κόσμο τους; Δεν τον ένοιαζε, κανένας δεν τον ένοιαζε. Παρόλο που ζούσαν σε ένα κόσμο ουτοπικό, που δεν υπήρχαν αρρώστιες και πόλεμοι, οι άνθρωποι ήταν σαν να κοιμόντουσαν, δεν αντιδρούσαν, δεν ενδιαφέρονταν για τίποτα!

Όσον αφορούσε στην Κοπέλα, η ίδια μπόρεσε και σώθηκε γιατί είχε φτάσει πια ο καιρός να πάει κι αυτή στο «ΠΑΡΟΝ ΜΗΔΕΝ», όπως το είχαν βαφτίσει οι ταμπέλες. Τα πλάσματα στην εποχή της, ανακάλυψαν το αντίδοτο για την αρρώστια της και χιλιάδες άλλες συσκευές, μία από τις οποίες ήταν η τηλεμηχανή! Ένα βράδυ λοιπόν, χαμένη στους στοχασμούς της η Κοπέλα αποκοιμήθηκε. Δεν ήταν όνειρο, είδε έναν άνδρα! Ήξερε τι έπρεπε να κάνει...

Ο Αυτός έζησε μέσα από την Κοπέλα και η Κοπέλα έζησε μέσα από τον Αυτόν! Ερωτεύτηκαν ο ένας τον άλλον, έζησαν μαζί, αλλά κανένας από τους δύο δεν το

γνώριζε! Ποτέ δεν μπόρεσαν να είναι μαζί στον συγκεκριμένο κόσμο, αλλά παράλληλα με αυτόν τον κόσμο που γνωρίζουμε υπάρχουν και άπειροι άλλοι ανεξερεύνητοι ακόμη! Ο Αυτός και η Κοπέλα έπρεπε να είναι μαζί! Μα ποιος ορίζει το «πρέπει»; Εμείς οι ίδιοι ορίζουμε το «πρέπει», το «σωστό και το λάθος», το «αληθινό» και το «ψεύτικο». Και ποιός ξέρει, ίσως ο κάθε Αυτός και η κάθε Κοπέλα να έζησαν όντως μαζί...

2^{ο} Σενάριο: Αντωνίου Δήμητρα

«Ο Ελεγκτής»

2099. Μια εποχή όπου οι άνθρωποι δεν ελέγχουν τίποτα. Ελέγχονται. Αλλά δεν μπορούν να ελέγχουν. Τι θα λένε, πού θα πηγαίνουν, πώς θα συμπεριφέρονται. Κέντρο ελέγχου του σώματος κάθε ανθρώπου δεν είναι το μυαλό πλέον. Ποιός όμως έχει τον έλεγχο στα μυαλά όλων των κατοίκων του Φοίνιξ; Το αναπάντητο αυτό μέχρι στιγμής ερώτημα παραξενεύει και ανησυχεί όλους τους κατοίκους.

Ο Νέιτ είναι μαθητής Λυκείου και πάντα είχε καλές σχέσεις με την οικογένειά του και με τους φίλους του, όχι τώρα όμως. Ο «ελεγκτής» μπαίνει στο σώμα του, ελέγχει ολοκληρωτικά το μυαλό του και διαλύει όλες του τις σχέσεις. Η Τέιλορ ήταν πάντοτε πιο δημοφιλές κορίτσι στο σχολείο της, όμορφη, έξυπνη, με

αμέτρητους φίλους να την υποστηρίζουν. Από τη φετινή χρονιά η φήμη της είχε καταρρεύσει, ενώ οι περισσότεροι από τους φίλους της έχουν απογοητευτεί από τη συμπεριφορά της. Αυτές οι αλλαγές παρουσιάζονται διαρκώς σε πολλά, κυρίως νεαρά παιδιά. Παιδιά, που σε λίγα χρόνια θα διοικήσουν το μέλλον όπως «εκείνος» θέλει.

Ένα πρωί λοιπόν, αφού η Τέιλορ ξύπνησε κι ετοιμάστηκε για το σχολείο, κατέβηκε τις σκάλες τού σπιτιού της και προχώρησε στο διάδρομο για την κουζίνα. Ζήτησε από τη μητέρα της να της φτιάξει ένα πλούσιο πρωινό, ενώ μέσα σε δευτερόλεπτα ο «ελεγκτής» μπήκε πάλι μέσα στο μυαλό της και η κατάσταση ξέφυγε από κάθε όριο. Φώναζε όπως δεν είχε ξαναφωνάξει ποτέ! Χτύπησε τη μητέρα της, λέγοντάς της ότι τίποτα δεν κάνει σωστά. Έριξε τα πιάτα γεμάτα με φρυγανισμένα ψωμιά με μέλι κάτω κι αποκάλεσε τη μητέρα της «ανίκανη». Μετά από δέκα ολόκληρα λεπτά της «κρίσης» της, η Τέιλορ επανήλθε και ρωτούσε τι έγινε στο σπίτι. Η μητέρα της ταυτόχρονα έξαλλη, απεγνωσμένη και στενοχωρημένη γι’ αυτή την κατάσταση, δεν μίλησε καθόλου. «Τσακωθήκατε με τον πατέρα;», ρωτούσε, αλλά η μητέρα της στόμα δεν άνοιξε. Τελικά, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Ήταν ο Νέιτ. Ο Νέιτ με την Τέιλορ είχαν σταθερή σχέση από την προηγούμενη χρονιά, εδώ κι εφτά μήνες. Κάθε πρωί πήγαιναν μαζί στο

σχολείο και γυρνούσαν μαζί. Η σχέση τους εδώ κι ένα μήνα – από τότε που άρχισε η σχολική χρονιά – διαφοροποιήθηκε, η συμπεριφορά και των δύο άλλαξε προς το χειρότερο. Κανέναν από τους δύο δεν αντιπροσώπευε στα αλήθεια αυτή η συμπεριφορά.

Στη διαδρομή για το σχολείο, ξεκίνησε η «σφαγή» ανάμεσά τους. Ο ελεγκτής αυτή τη φορά ήταν στο μυαλό του Νέιτ. Η αφορμή του τσακωμού τους ήταν η απαίτηση του Νέιτ να σταματήσουν να πηγαινοέρχονται μαζί στο σχολείο. Η δικαιολογία ήταν ότι έχανε πολύτιμο χρόνο μέχρι να έρθει να την πάρει από το σπίτι της!!!! Αφού τα σπίτια τους ήταν απέναντι το ένα με το άλλο;;;;

3^{ο} Σενάριο: Παλάντζας Νικήστρατος

«*Το πείραμα»*

ΠΡΙΝ ΑΠΟ 15 ΧΡΟΝΙΑ…..

Η Λίζα ζούσε με τους δύο γιούς της, τον Στίβ και τον νεογέννητο Νταν. Ήταν μόνη της αφότου την άφησε λίγο πριν γεννήσει ο άντρας της. Σήμερα η Λίζα αφού τάισε τον Νταν και τον έβαλε για ύπνο και αφού μάλωσε τον Στιβ που για ακόμα μια φορά είχε γυρίσει αργά στο σπίτι, βρήκε λίγο χρόνο για τον εαυτό της. Κάθισε, έβαλε ένα ποτό και χαλάρωσε. Για μέρες τώρα είχε την αίσθηση πως κάποιος την παρακολουθούσε και

είχε ανησυχήσει, όχι γι' αυτήν, αλλά για τα παιδιά της. Ήξερε πως αυτό που είχε κάνει ήταν φρικτό και πως τα παιδιά της κινδύνευαν, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή. Ένιωσε κάτι να κινείτε στο πάτωμα και στιγμιαία, τράβηξε τα πόδια της πάνω στον καναπέ. Ένιωθε την παρουσία κάποιου στο σπίτι της. Αφού αποφάσισε πως δεν είναι τίποτα πήγε να ρίξει μια ματιά στον Ντάν. Κοιμόταν. Πήγε να δει και τον Στιβ, όμως αυτός ως συνήθως είχε κλειδώσει την πόρτα του δωματίου του. Έτσι, επέστρεψε στο σαλόνι. Αφού ήπιε άλλη μια γουλιά από το ποτό της, ένιωσε πάλι το πάτωμα να κινείτε, αλλά τώρα πολύ πιο γρήγορα. Και ξαφνικά, ακούστηκε ένα «μπαμ!» και η σκόνη που υπήρχε στο πάτωμα, τώρα αιωρούνταν στον αέρα. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, η σκόνη άρχισε να ενώνεται και να παίρνει τη μορφή ενός εξωγήινου. Τα μάτια του ήταν μεγάλα, διαπεραστικά-παγωμένα, ανέκφραστα. Η Λίζα είχε μείνει στον καναπέ και κοίταζε έκπληκτη. Ο Στιβ που είχε ακούσει τον θόρυβο, βγήκε από το δωμάτιό του για να δει τι είχε συμβεί, όταν αντίκρισε και αυτός τον εξωγήινο. Η Λίζα ούρλιαξε, όμως ο εξωγήινος την έπιασε από τον λαιμό πριν προλάβει να κάνει καμιά κίνηση και κάρφωσε τα μάτια του στα δικά της. Ο Στιβ ήθελε να βοηθήσει την μητέρα του, όμως τα πόδια του είχαν κολλήσει στο πάτωμα. Η Λίζα σταμάτησε να ουρλιάζει και τα μάτια της έγιναν μαύρα, τόσο μαύρα που σχεδόν δεν φαίνονταν. Ο εξωγήινος πήρε ξανά την

μορφή σκόνης, όμως αυτή την φορά σκόνη έγινε και η Λίζα. Την επόμενη μέρα, ο Στιβ και ο αδερφός του πήγαν σε ορφανοτροφείο. Η Λίζα εξαφανίστηκε μυστηριωδώς. Και από εκείνη την ημέρα, ο Στιβ ορκίστηκε να βρει αυτούς που πήραν την μητέρα του και να τους σταματήσει από το να κάνουν τα ίδια και σε άλλους.

ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΜΕΡΑ……..

Ο Στιβ είχε γίνει ένας επιτυχημένος επιστήμονας και έδινε καθημερινά διαλέξεις προσπαθώντας να πείσει τον κόσμο πως οι συνεχείς εξαφανίσεις που γίνονταν σε όλο τον κόσμο, οφείλονταν στους εξωγήινους. Κανένας όμως δεν τον έπαιρνε στα σοβαρά. Σήμερα όμως, έγινε κάτι τελείως διαφορετικό. Μετά το τέλος της διάλεξής του, μια κοπέλα τον πλησίασε για να του μιλήσει. Η Ρέιτσελ, που ήταν μια κοπέλα 25 χρονών, ήταν και αυτή επιστήμονας και είχε τις ίδιες πεποιθήσεις με τον Στιβ. Του πρότεινε συνεργασία και αυτός δέχθηκε να συναντηθούν σήμερα, στις 18:00 το απόγευμα.

Ο Νταν ήταν πλέον 15 χρονών και πολύ κακός μαθητής. Δεν έμαθε ποτέ για την εξαφάνιση της μητέρας του. Όποτε ο Στιβ προσπαθούσε να μιλήσει γι’ αυτό, φοβόταν πως δεν θα τον πίστευε.

Σήμερα ο Νταν αποβλήθηκε από το σχολείο γιατί αντιμίλησε σε κάποιον καθηγητή. Ο Στιβ θα έπρεπε να

βρει άλλο σχολείο. Η ώρα ήταν 17:45 και ο Στιβ έφυγε για να συναντήσει την Ρέιτσελ αφού πρώτα προειδοποίησε τον Νταν να μην μπλέξει σε μπελάδες.

Η Ρέιτσελ περίμενε τον Στιβ έξω από το εργαστήριό του. Αφού έκανα μια σύντομη χειραψία, ο Στιβ την οδήγησε σε ένα δωμάτιο που κρατούσε όλες τις μέχρι τότε αποδείξεις που είχε για να αποδείξει την ύπαρξη των μεταφυσικών αυτών πλασμάτων. Αφού η Ρέιτσελ μελέτησε τα έγγραφα του, κατέληξε στο συμπέρασμα πως τα στοιχεία που είχε ήταν πολύ λίγα και δεν αποδείκνυαν καμιά ύπαρξη. Και τότε, το τηλέφωνο τού Στιβ χτυπάει. Συνήθως, όταν τον παίρνουν με απόκρυψη, δεν το σηκώνει, όμως αυτή τη φορά αποφάσισε να το σηκώσει. Στο τηλέφωνο απάντησε μια φωνή βραχνή και φρικιαστική, η οποία ευχαρίστησε τον Στιβ που άφησε τον Νταν μόνο του και θα μπορούσαν να τον πάρουν μαζί τους. Και μετά σιωπή.

Ο Νταν απολάμβανε την τηλεόραση τώρα που ο Στιβ έλειπε και δεν του φώναζε να διαβάσει. Τώρα τον έπαιρνε στο κινητό, αλλά αποφάσισε να μην το σηκώσει. Ξαφνικά, ένιωσε το πάτωμα να δονείται. Και τότε, το πάτωμα έσπασε και από μέσα βγήκε ένας εξωγήινος. Ο Νταν έτρεξε αμέσως προς την πόρτα, όμως ο εξωγήινος εμφανίστηκε και πάλι μπροστά του. Ο εξωγήινος έπιασε τον Νταν από τον λαιμό και κάρφωσε τα μάτια του στα δικά του. Τα μάτια του Νταν

άρχισαν να παίρνουν ένα σκούρο μαύρο χρώμα όταν η πόρτα άνοιξε και μέσα μπήκαν ο Στιβ και η Ρέιτσελ. Τότε ο εξωγήινος εξαφανίστηκε και ο Νταν έπεσε λιπόθυμος στο πάτωμα.

«Τουλάχιστον τώρα ξέρουμε πως μπορούν να πάρουν όποια μορφή θέλουν. Το μόνο που δεν ξέρουμε είναι γιατί θέλουν τόσο πολύ τον Νταν. Νομίζω πως ήρθε η ώρα να του μιλήσω για την πραγματική εξαφάνιση της μητέρας μας». Με αυτά τα λόγια, ξύπνησε ο Νταν μέσα σε ένα αμάξι που ποτέ του δεν είχε βρεθεί. Το οδηγούσε μια όμορφη ξανθιά κοπέλα.

Όταν ο Στιβ κατάλαβε πως ο Νταν είχε ξυπνήσει, ταράχτηκε. Ο Νταν τού ζήτησε να του πει όλη την αλήθεια. Η Ρέιτσελ σταμάτησε το αυτοκίνητο σε μία καφετέρια. Μπήκαν και οι τρεις μέσα και αφού παρήγγειλαν κάτι, κάθισαν σε ένα τραπέζι στην γωνία. Ο Στιβ εξήγησε τα πάντα στον Νταν και ο Νταν είχε μείνει άφωνος. Τόσα χρόνια πίστευε πως η μητέρα τους, τούς είχε εγκαταλείψει, ενώ εκείνη στην πραγματικότητα θυσιάστηκε.

Συνέχισαν το ταξίδι τους για την Ιρλανδία. Κατευθύνονταν εκεί για να συναντήσουν τον Όουεν Μάθιους καθώς το τηλέφωνο που πήρε τον Στιβ αποδείχθηκε πως ήταν δικό του.

Έφτασαν στο σπίτι του και χτύπησαν το κουδούνι. Την πόρτα άνοιξε ένας γέρος ατημέλητος με ανακατεμένα άσπρα μαλλιά. Τους δέχθηκε ευπρόσδεκτα. Του εξήγησαν τι είχε συμβεί, όμως εκείνος ισχυρίστηκε πως δεν ήξερε τίποτα. Μπορούσε όμως να τους οδηγήσει σε ένα μέρος που πολλοί έλεγαν πως εκεί ήταν το κρησφύγετο τους. Εκείνοι δέχτηκαν.

Ο Όουεν Μάθιους οδήγησε τους ήρωες σε ένα βουνό. Ο Στιβ προσπαθούσε να βρει τρόπο για να μπουν μέσα, ενώ η Ρέιτσελ έψαχνε για στοιχεία ζωής. Όταν ξαφνικά, η γη άνοιξε στα δύο και βρέθηκαν και οι 4 να πέφτουν στο κενό. Και τότε, βρέθηκαν στο έδαφος, βλέποντας μπροστά τους μια πόρτα φτιαγμένη από σίδερο. Άνοιξε αυτόματα. Το δωμάτιο που υπήρχε πίσω από την πόρτα είχε μια πολύ άσχημη μυρωδιά. Οι τέσσερις προχώρησαν προς τα μέσα και αυτό που ανακάλυψαν, τους άφησε με το στόμα ανοιχτό. Άνθρωποι υπήρχαν μέσα σε κάτι μεγάλα πράσινα αυγά. Και εκεί μέσα σε εκατομμύρια ανθρώπους, ο Στιβ αναγνώρισε την μητέρα του. Την πλησίασε όταν ένας τεράστιος εξωγήινος έκανε τη εμφάνισή του. Έβαλε τον Στιβ σε ένα από αυτά τα μεγάλα πράσινα αυγά και ευχαρίστησε την Ρέιτσελ και τον Όουεν, που έφεραν σε αυτόν τον Νταν. Η Ρέιτσελ και ο Όουεν πήραν την μορφή εξωγήινου και τώρα κρατούσαν σφιχτά από το μπράτσο τον Νταν. Ο εξωγήινος εξήγησε στον Νταν πως

αυτός ήταν ο αρχηγός αυτού του πειράματος. Τόσα χρόνια απήγαγε ανθρώπους για να καταφέρει αυτό που κανείς άλλος δεν κατάφερε. Να δημιουργήσει ζωντανή ύλη από το DNA ανθρώπου και DNA εξωγήινου. Ήθελε τον Νταν τόσο πολύ επειδή ήταν ο μόνος που είχε δημιουργηθεί από το DNA ανθρώπου και DNA εξωγήινου.

Πριν από 15 χρόνια συνεργάστηκε με την Λίζα και κατάφερε να παράγει ζωντανή ύλη από το DNA του, αλλά και από εκείνου της Λίζας. Η ζωντανή αυτή ύλη ήταν ο Νταν. Ύστερα όμως, η Λίζα αρνήθηκε να τον δώσει και έτσι, έγινε κι αυτή ένα από τα πειραματόζωά τους. Εξακολουθούσαν όμως να μην μπορούν να πάρουν το παιδί, γι’ αυτό και έστειλε την Ρέιτσελ και τον Όουεν για να τους παρασύρει ως το κρησφύγετο τους .

Όταν ο εξωγήινος τελείωσε την αφήγηση του, η Ρέιτσελ και ο Όουεν οδηγούσαν με το ζόρι τον Νταν σε ένα μηχάνημα. Τότε ο Νταν κατάφερε να τους ξεφύγει και να αρπάξει ένα κοντάρι με το οποίο χτύπησε τον Όουεν και την Ρέιτσελ.

Οι δύο εξωγήινοι έπεσαν αναίσθητοι στο πάτωμα. Ο Νταν κατευθύνθηκε προς το αρχηγό. Ο αρχηγός γελούσε τώρα δυνατά. Του είπε πως ότι και να έκανε δεν θα γλίτωνε. Ο Νταν όμως, μια από τις λίγες φορές που είχε διαβάσει στη ζωή του, ήταν για τους

εξωγήινους και έτσι, ήξερε πως το ευαίσθητό τους σημείο ήταν το όπλο τους, δηλαδή τα μάτια τους.

Ο Νταν χτύπησε με όλη τη δύναμη που του είχε απομείνει τα μάτια του αρχηγού. Εκείνος, ούρλιαξε γονατίζοντας και πιάνοντας τα μάτια του. Του Νταν του φάνηκε πως όλη η σπηλιά τραντάχτηκε. Ο Νταν χτύπησε άλλη μια φορά τα μάτια του αρχηγού και εκείνος έπεσε αναίσθητος. Ο Νταν κατευθύνθηκε προς τον Στιβ για να τον ελευθερώσει.

Ο αρχηγός όμως σηκώθηκε και πήγε να χτυπήσει τον Νταν, όμως εκείνος ξέφυγε και τον χτύπησε στα μάτια του. Τότε ο αρχηγός έγινε με μιας σκόνη και μαζί του έγιναν και η Ρέιτσελ με τον Όουεν, ενώ τα πράσινα αυγά έλιωσαν και οι άνθρωποι, προς έκπληξη του Νταν, βγήκαν ζωντανοί.

Ο Νταν έτρεξε στον Στιβ. Εκείνος μόλις είδε τον Νταν τον αγκάλιασε. Ο Νταν εξήγησε στον Στιβ τι είχε συμβεί και εκείνος με τη σειρά του εξήγησε στους υπόλοιπους.

Έξω στο φως, ο Νταν παρατήρησε μια γυναίκα μελαχρινή, και βαθιά μέσα του κατάλαβε πως ήταν η μητέρα του. Ο Στιβ του το επιβεβαίωσε. Έτρεξαν προς τα εκείνη και εκείνη με την σειρά της τους έσφιξε στην αγκαλιά της όσο πιο δυνατά μπορούσε. Και από εκείνη την ημέρα δεν χώρισαν ποτέ ξανά.

4^{ο} Σενάριο: Παναγοπούλου Λένα

«Πλανήτης 360^{ο}»

Πλανήτης Γη: Μια βόμβα έπεσε στον πλανήτη Γη και προκάλεσε οδυνηρές συνέπειες στη ζωή των ανθρώπων. Η βόμβα περιείχε υλικό που αφάνιζε το ανθρώπινο είδος και το μετέτρεπε σε εξωγήινο. Έτσι, δημιουργήθηκαν δύο είδη πλασμάτων, οι εξωγήινοι και οι κλώνοι οι οποίοι ήταν εχθροί μεταξύ τους, καθώς υπηρετούσαν διαφορετικές ιδεολογίες. Οι μεν εξωγήινοι το καλό, την φιλειρηνική και φιλήσυχη ζωή και οι δε κλώνοι το κακό, την διχόνοια, τον πόλεμο, την σύγκρουση και την κυριαρχία στον πλανήτη 360 μοίρες.

Πλανήτης 360 μοίρες: Η ζωή κυλούσε ήρεμα στον πλανήτη, ο οποίος κυβερνούνταν από μία όμορφη και νεαρή εξωγήινη, την Ρέιτσελ. Ο πατέρας της, Γουλιέλμος είχε μεγάλη έχθρα για τον αρχηγό των κλώνων, Μάξιμο καθώς του στέρησε ό,τι πιο πολύτιμο είχε, την πολυαγαπημένη του γυναίκα Ρεβέκα, η οποία πέθανε σε μια επίθεση των κλώνων εναντίον των εξωγήινων.

Μια μέρα, άρχισαν να υπάρχουν φήμες που έλεγαν ότι υπήρχε κρυμμένο βαθιά μέσα στην έρημο ένα δαχτυλίδι με το οποίο όποιος το φορούσε, θα γύριζε πίσω στο χρόνο, θα γινόταν άνθρωπος και θα

πραγματοποιούσε μια ζωή που δεν έζησε και θα ήθελε να ζήσει. Όλα αυτά όμως θα συνέβαιναν, εφόσον βρισκόταν το δαχτυλίδι εντός ενός χρόνου, αλλιώς…. (δεν θα γινόταν ποτέ ξανά άνθρωπος).

Έτσι, ξεκίνησε μια φοβερή σύγκρουση μεταξύ των δύο παρατάξεων, εξωγήινων και κλώνων με έπαθλο το πολυπόθητο δαχτυλίδι. Μέσα από αυτή τη σύγκρουση άρχισε να βγαίνει στην επιφάνεια και ένας ανυπέρβλητος αλλά απαγορευμένος έρωτας μεταξύ της πριγκίπισσας Ρέιτσελ και του ανιψιού τού ηγέτη των κλώνων, Κάιλ. Οι δύο ερωτευμένοι προσπαθούσαν να επιβιώσουν μέσα από όλη αυτή την έχθρα-σύγκρουση και να πορευθούν μαζί στο μέλλον, ανεξάρτητα από τις διαφορετικές παρατάξεις στις οποίες ανήκαν. Ο έρωτάς τους παραμένει κρυφός για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, ωστόσο δεν κρατάει για πολύ το μυστικό τους και όταν γίνονται αντιληπτοί, τους σκοτώνουν και τους δύο. Με αυτήν την αποτρόπαια πράξη θέλησαν να δείξουν κλώνοι και εξωγήινοι πως ποτέ δεν θα υπάρξει σπονδή ειρήνης μεταξύ τους και πως η επίδειξη συναισθημάτων αγάπης είναι απαγορευμένη σε αυτόν τον πλανήτη.

Τέλος, κατόπιν αλλεπάλληλων μαχών και απωλειών χιλιάδων εξωγήινων και κλώνων, το δαχτυλίδι τελικά βρίσκεται αλλά αντί να φέρει την

ευτυχία, σκορπά την καταστροφή στον πληθυσμό του πλανήτη 360 μοίρες. Με το που το αγγίζει ο αρχηγός των κλώνων, Μάξιμος πεθαίνει, αλλά και τον ίδιο δρόμο ακολουθούν και όλοι οι υπόλοιποι. Αυτό συμβαίνει καθώς το δαχτυλίδι περιείχε μεταδοτική ραδιενέργεια, η οποία τρέλαινε και σκότωνε από το πρώτο μέχρι και το τελευταίο έμβιο ον που ακουμπούσε το δαχτυλίδι πάνω στον πλανήτη 360 μοίρες.

Αυτό ήταν και το τέλος ενός φανταστικού κόσμου που ξεκίνησε από το μηδέν και κατέληξε πάλι σε αυτό.

Ομαδικό Σενάριο

Είναι το παρόν!

Η Τέιλορ και ο Νέιτ είναι ζευγάρι. Ζουν στην περιοχή "Ελευθερία" εδώ και δύο χρόνια. Είναι ευτυχισμένοι. Νομίζουν ότι είναι ευτυχισμένοι. Νομίζουν ότι είναι ελεύθεροι. Είναι αρκετά ικανοποιημένοι από τη ρουτίνα τους και κάθε Πέμπτη στις 8:30 το απόγευμα πίνουν μαζί τσάι βανίλια με άρωμα κανέλας. Γνωρίστηκαν πριν από τέσσερα χρόνια σε μια διαδήλωση στην πλατεία «Φενάκη». Η συνάντηση ήταν προκαθορισμένη! Η σχέση τους ήταν από πάντα σχεδιασμένη!

Ημέρα Τρίτη. 4:32π.μ. Το ξυπνητήρι χτυπά για κάποιον άγνωστο λόγο, τον οποίο, ο Νέιτ δεν γνωρίζει. Ανακαλύπτει τότε πως η Τέιλορ δεν είναι εκεί! Σηκώνεται. Περπατάει. Κατεβαίνει τη σκάλα και πίσω από το τρίξιμο που ακούει καθώς ακουμπά με σταθερό ρυθμό το παλιό, ξύλινο πάτωμα, διακρίνει την φωνή της. Τόση σιγανή, αλλά παράλληλα τόσο ανήσυχη. Παρόλο που δεν κλαίει, μοιάζει τόσο ευάλωτη, εξασθενημένη. Είναι πεσμένη στο πάτωμα και με όση δύναμη της έχει απομείνει, κοιτάζει τον εαυτό της στον καθρέφτη και παραμιλάει. Ο Νέιτ τρέχει και την αγκαλιάζει σαν να προσπαθεί να την προστατέψει από κάτι. Την ρωτάει τι έχει αλλά αυτή αρχίζει να κλαίει. Μετά από λίγη ώρα, η κοπέλα προφέρει με δυσκολία μονάχα μία λέξη, «φοβάμαι». Ο Νέιτ, δεν μπορεί να καταλάβει τι εννοεί η Τέιλορ και δεν ξέρει πώς να τη βοηθήσει. Έπειτα, η κοπέλα μιλάει με πιο δυνατή φωνή. «Δεν υπάρχει λύση. Πεθαίνω χωρίς να ξέρω το γιατί! Προσπάθησα αλλά όπως φαίνεται δεν μπορώ να αλλάξω το μέλλον μου όταν είναι ήδη προκαθορισμένο. Είμαι άρρωστη. Συγγνώμη που θα χαλάσω την όμορφη ρουτίνα μας. Δεν υπάρχει όμως λύση!» Ο Νέιτ δεν μπορεί να ακούσει άλλα! Δεν θέλει να πιστέψει τα λόγια της αγαπημένης του, αλλά δεν μπορεί να αγνοήσει εκείνη την ενοχλητική ιδέα που τον προτρέπει να την πιστέψει. Ο ίδιος είχε παρατηρήσει την κοπέλα να συμπεριφέρεται διαφορετικά τον τελευταίο καιρό.

Ο χρόνος τρέχει βιαστικά, και άπληστα κλέβει την ευτυχία του ζευγαριού. Η Τέιλορ είχε πια παραδώσει την ελπίδα της, αλλά ο Νέιτ δεν μπορεί να συμβιβαστεί σε αυτή την εκδοχή της ζωής. Ψάχνει τη λύτρωση, μα ποτέ δεν μπόρεσε να βρει το αντίδοτο. Ώσπου φτάνει πια η μέρα όταν ο άνδρας σκαρφίζεται την πιο περίεργη ιδέα. Την ιδέα που κάθε λαός, κάθε εποχής ποθούσε αλλά δεν μπορούσε να υλοποιήσει. Ο συλλογισμός του Νέιτ είναι πολύ απλός. Δεν μπορεί να βρει το αντίδοτο αν δεν ξέρει ποια ακριβώς είναι η ασθένεια, ή τουλάχιστον κάτω από ποιες συνθήκες έχει ωριμάσει. Έτσι, αποφασίζει ότι πρέπει να ανακαλύψει στοιχεία από το παρελθόν. Μάταια. Για άλλη μια φορά δεν τα καταφέρνει. Αργότερα όμως φτιάχνει μία μηχανή, η οποία μπορεί να τον βοηθήσει. Έπειτα από αρκετό καιρό και πολύ κούραση, ο ίδιος δημιουργεί μία μηχανή η οποία μπορεί να ταξιδέψει τον άνθρωπο σε τρεις διαστάσεις. Μπορεί να τον μεταφέρει σε κάποιο μέρος, σε άλλη χρονική στιγμή ή σε κάποιο πρόσωπο, υπαρκτό ή πλάσμα του νου.

Ο Νέιτ προτιμά για κάποιο λόγο να μην μαρτυρήσει σε κανέναν για το δημιούργημά του. Ίσως φοβάται. Το βαφτίζει «τηλεμηχανή» και δεν αργεί να το χρησιμοποιήσει. Με αυτόν τον τρόπο θα μπορούσε να μεταφερθεί κάποια χρόνια πίσω ώστε να μάθει επιτέλους το παρελθόν της αρρώστιας της Τέιλορ. Θα μπορούσαν έτσι να ζήσουν ευτυχισμένοι. Έτσι λοιπόν, ο

άνδρας μπαίνει στο πρωτόγνωρο κατασκεύασμά του χωρίς να είναι σίγουρος. Κλείνει τα μάτια του και περίεργες κλωστές με ζωηρά χρώματα αρχίζουν να χορεύουν γύρω του. Ακούγεται ένας απόμακρος θόρυβος που ολοένα και πλησιάζει. Ξαφνικά ένας πολύ δυνατός ήχος κάνει τον Νέιτ να ανοίξει τα μάτια του.

Αυτό που αντικρίζει ο άνδρας μόλις βγαίνει από την τηλεμηχανή δεν είναι σίγουρα το σπίτι του. Τα έχει καταφέρει περίφημα! Όμως πού βρίσκεται; Η χαρά της επιτυχίας του, τον έχει συνεπάρει τόσο που δεν έχει προσέξει πού είναι. Τότε παρατηρεί ότι βρίσκεται σε μια μεγάλη έκταση η οποία είναι σαν να έχει δεχθεί βομβαρδισμό. Ακούγεται πολύ φασαρία, κάποια γυναίκα κλαίει, μωρά που ουρλιάζουν, όπλα. Ο Νέιτ γυρνά δεξιά του και βλέπει ένα παλάτι, μεγαλοπρεπές και με πολλά παράθυρα να στέκεται άθικτο δίπλα του. Τώρα καταλαβαίνει. Ο Νέιτ βρίσκεται σε μια εποχή, πολύ πιο παλιά από αυτή που νόμιζε. Πρέπει να γίνεται πόλεμος. Τότε περνά από μπροστά του ένας γέρος, ο οποίος τελικά έχει πολύ περίεργα χαρακτηριστικά τα οποία δεν μοιάζουν με τα ανθρώπινα! Ο Νέιτ προσπαθεί να τον σταματήσει για να τον ρωτήσει πού βρίσκεται και τι γίνεται. Δεν καταλαβαίνει! Το πλάσμα αυτό δεν τον ακούει, ούτε τον βλέπει. Ο άνδρας ρωτάει και άλλους, αλλά κανένας δεν τον ακούει! Θυμάται τότε ότι δεν ζει πραγματικά σε εκείνο τον κόσμο, άρα ίσως και να μην μπορεί να παρέμβει ποτέ σε αυτόν! Είναι

τόσο μπερδεμένος! Δεν ξέρει τι να κάνει, πως να αντιδράσει.

Εκείνη τη στιγμή βλέπει έναν νεαρό ο οποίος τρέχει έξω από το παλάτι. Σκέφτεται αμέσως να τον ακολουθήσει χωρίς να ξέρει το λόγο. Ο νεαρός αυτός μετά από λίγο συναντάει μία κοπέλα η οποία πρέπει να είναι από την άλλη παράταξη του πολέμου. Ο Νέιτ δεν μπορεί να καταλάβει πολλά από τη συζήτηση των δύο νέων οι οποίοι είναι ερωτευμένοι μεταξύ τους, αλλά ο έρωτας τους αυτή την εποχή είναι παρακινδυνευμένος επειδή, σύμφωνα με τα λεγόμενά τους, οι ίδιοι είναι από τις δυο διαφορετικές πλευρές οι οποίες αντιμάχονται, αλλά και επειδή απαγορεύεται γενικά η εκδήλωση συναισθημάτων, κάτι το οποίο έκανε μεγάλη εντύπωση στον άνδρα. Μετά από αυτή την συνάντηση ο ίδιος παρακολουθεί συνέχεια τον νεαρό ο οποίος ονομάζεται Κάιλ, και είναι ο ανιψιός του ηγέτη των κλώνων. Με το πέρασμα του καιρού, ξεχνάει την Τέιλορ και αφήνεται στο συναρπαστικό ταξίδι του. Ανακαλύπτει αργότερα ότι οι δύο παρατάξεις οι οποίες μάχονται είναι οι κλώνοι εναντίων των εξωγήινων, για την διεκδίκηση ενός δαχτυλιδιού το οποίο θα τους εξασφαλίσει τη λύτρωση.

Ο Νέιτ καθώς παρακολουθεί το ζευγάρι εκείνο για αρκετό καιρό, μία πολύ ιδιαίτερη ιδέα έχει γαντζωθεί στο μυαλό του και τον βασανίζει. Μπορεί να διακρίνει

πολλές ομοιότητες ανάμεσα στον ίδιο και στον Κάιλ. Είναι αρκετά περίεργο το συναίσθημα το οποίο έχει περικυκλώσει τον Νέιτ, αλλά ο ίδιος νιώθει πως κάποια στενή και πολύ ιδιαίτερη σχέση τον συνδέει με τον Κάιλ. Με το πέρασμα του καιρού, η έρευνά του γίνεται ακόμα πιο ενδιαφέρουσα, αφού αναγνωρίζει και αρκετές ομοιότητες ανάμεσα στην Τέιλορ και στο πρόσωπο της Ρέιτσελ, η οποία είναι η αγαπημένη του Κάιλ. Ο Νέιτ είναι πολύ μπερδεμένος. Παρατηρεί τα δύο εκείνα πλάσματα και καταλαβαίνει πως σκέφτονται με τον ίδιο τρόπο, αντιδρούν στα ίδια χαρακτηριστικά, τους αρέσουν τα ίδια πράγματα και έχουν την ίδια αμοιβαία σχέση, όπως η σχέση ανάμεσα στον ίδιο και στην Τέιλορ. Είναι δηλαδή σαν να υπάρχει μια νοητή αντιστοιχία ανάμεσα στα δύο ζευγάρια από τους δύο αυτούς κόσμους. Ο άνδρας μπορεί να δώσει μία εξήγηση για αυτό το φαινόμενο. Πρόκειται για τους ίδιους τους τούς εαυτούς σε μια άλλη εποχή!

Είναι το παρελθόν!

Ο Νέιτ, μετά από αρκετή έρευνα, καταλαβαίνει ότι ο ίδιος, ως ιδέα, βρίσκεται και στο παρόν και στο παρελθόν, απλώς αποκτά διαφορετικές μορφές κάθε φορά για να τον εκφράζουν κατάλληλα. Το ίδιο περίεργο πράγμα ισχύει και για την Τέιλορ. Επίσης, παρατηρεί ότι και η σχέση του με την Τέιλορ, είναι η ίδια με αυτή του Κάιλ και της αγαπημένης του, γεγονός

το οποίο του φαίνεται λογικό και πολύ οικείο. «Αυτό είναι», φώναξε μία μέρα ο άνδρας. «Τόσο η οντότητά μου, όσο και της Τέιλορ αλλά ίσως και κάθε πλάσματος, αν υπάρχει στο παρόν και στο παρελθόν, θα υπάρχει και στο μέλλον, άρα θα υπάρχει για πάντα!» Η άποψη τού Νέιτ θα μπορούσε να θεωρηθεί παράλογη, αλλά αν κανείς παρατηρήσει τα στοιχεία, σίγουρα θα καταλάβει το ίδιο. Αυτό που λαχταρά να κάνει αυτή τη στιγμή είναι να τρέξει στην αγαπημένη του και να της εκμυστηρευτεί την σπουδαία ανακάλυψή του. Όμως, τυφλωμένος από την περιέργεια και την απληστία προτιμά να ταξιδέψει στο μέλλον ώστε να δει την πορεία του ίδιου του τού εαυτού αλλά και της Τέιλορ. Χωρίς να χάσει καιρό, ο Νέιτ μπαίνει στην τηλεμηχανή, κλείνει τα μάτια του και πλημμυρισμένος από ανυπομονησία, αρχίζει και πάλι το ταξίδι του.

Ο Νέιτ βρίσκεται να παρακολουθεί μια συζήτηση μεταξύ δύο νέων. Ο νεαρός εν ονόματι Στιβ μιλάει μονάχα για εξωγήινους και αναφέρει ότι ένας από αυτούς είχε απαγάγει πριν δεκαπέντε χρόνια τη μητέρα του. Η άλλη κοπέλα, η οποία ονομάζεται Λούνα φαίνεται μπερδεμένη. Ο άνδρας, όσο και αν προσπαθεί, δεν μπορεί να βρει μία ομοιότητα ανάμεσα στον ίδιο και στον Στιβ, αλλά ούτε και στην Τέιλορ με τη Λούνα. Επίσης, δεν διακρίνει κάποια ιδιαίτερη σχέση ανάμεσα στους δύο νέους. Τότε, το τηλέφωνο του Στιβ χτυπά και μέσα από αυτό ακούγεται μια φρικιαστική

φωνή από μακριά. «Ευχαριστώ πολύ που άφησες τον Νταν, τον μικρό αδερφό σου, μόνο του στο σπίτι, τώρα είναι πολύ πιο εύκολο να τον πάρουμε μαζί μας». Ο Στιβ παγώνει. Αρχίζει να τρέχει μανιωδώς προς το σπίτι ακολουθούμενος από τη Λούνα και τον Νέιτ. Όταν φτάνουν, αντικρίζουν μία μορφή που δεν μοιάζει με ανθρώπινη να ετοιμάζεται να πάρει τον Νταν ο οποίος προσπαθεί απεγνωσμένα να ξεφύγει. Μόλις ο εξωγήινος τους βλέπει, εξαφανίζεται αμέσως.

Τους επόμενους μήνες, τα δύο αδέρφια με τη Λούνα και τον Νέιτ να τους ακολουθεί, προσπαθούν να βρουν το πλάσμα το οποίο είχε τηλεφωνήσει στον Στιβ. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, ο άνδρας φοβάται μήπως η τηλεμηχανή έκανε κάποιο λάθος και τον μετέφερε σε λάθος μέρος και σε λάθος χρονική στιγμή. Τελικά, βρίσκουν τον άνθρωπο ο οποίος είχε τηλεφωνήσει, όμως ο ίδιος υποστηρίζει ότι δεν ξέρει τίποτα για το συγκεκριμένο περιστατικό. Αυτός, τους οδηγεί στην κρυψώνα των εξωγήινων, χωρίς να είναι όμως σίγουρος. Όλα αυτά φαίνονται εξωπραγματικά στον Νέιτ, ο οποίος έχει αρχίσει να ξεχνάει την πραγματική του ζωή και να απορροφάται ορμητικά από την ενδιαφέρουσα ιστορία των δύο αγοριών και να αναρωτιέται, πού είναι η μητέρα τους και γιατί οι εξωγήινοι θέλουν τόσο πολύ τον Νταν.

Μία μεγαλύτερη έκπληξη τους περιμένει, όταν πράγματι, χωρίς να το καταλαβαίνουν βρίσκονται στην καρδιά ενός βουνού, όπου ανακαλύπτουν μία βαριά, σιδερένια πόρτα. Όταν μπαίνουν βλέπουν πολλά, μεγάλα αυγά μέσα στα οποία βρίσκονται άνθρωποι! Από πίσω τους ακούγεται ξαφνικά μία δυνατή φωνή. «Πριν από χρόνια, προσπαθήσαμε με τη μητέρα σου να κάνουμε ένα πείραμα. Θελήσαμε λοιπόν να πλάσουμε κάτι που κανένας δεν είχε καταφέρει να φτιάξει. Να δημιουργήσουμε ένα πλάσμα από DNA ανθρώπου και εξωγήινου μαζί. Και ξέρεις ποιο ήταν το αποτέλεσμα Νταν Μάθιους; Εσύ! Ναι, είτε το πιστεύεις, είτε όχι. Για αυτόν το λόγο, σε ψάχνουμε τόσο καιρό, αφού η μητέρα σου αρνήθηκε να σε παραδώσει σε εμάς. Και επιτέλους ήρθες. Σ' ευχαριστώ πολύ Ρέιτσελ, έκανες πολύ καλή δουλειά!» Μόλις τα ακούει όλα αυτά, ο Νταν ορμάει στον εξωγήινο. Κανένας δεν μπόρεσε να τον σταματήσει. Ο εξωγήινος είναι πλέον νεκρός. Η Λούνα έχει εξαφανιστεί.

Μετά από λίγη ώρα, τα αδέρφια βρίσκουν τη μητέρα. Μόλις ο Νέιτ βλέπει τη μητέρα τους, τα καταλαβαίνει όλα. Σαν να διακρίνονται τώρα πια όλα τα συμπεράσματα παρατεταγμένα σε μια λογική σειρά. Η μητέρα τους είναι η Τέιλορ! Ο Νέιτ τρέχει να την αγκαλιάσει αλλά έχει ξεχάσει ότι κανένας από εκείνον τον κόσμο δεν μπορεί να τον νιώσει. Αυτός ο ίδιος όμως με ποιον αντιστοιχεί; Ο Νταν! Μα φυσικά και είναι ο

Νταν, πώς δεν το είχε σκεφτεί τόσο καιρό; Είναι πολύ περίεργο όμως. Παρόλο που δεν είναι ζευγάρι αυτή τη φορά, είναι και πάλι το ίδιο αγαπημένοι. Ως μητέρα και γιος αυτή τη φορά.

Είναι το μέλλον!

Τότε ο Νέιτ θυμάται τη δικιά του Τέιλορ και αποφασίζει πως πρέπει να γυρίσει σε αυτήν γιατί θα ανησυχεί πολύ! Έτσι, τρέχει προς την τηλεμηχανή και χάνεται μέσα σε αυτήν! Καθώς ο Νέιτ ταξιδεύει σκέφτεται πως ακόμα κι αν δεν κατάλαβε πού οφείλεται η αρρώστια της αγαπημένης του, ο ίδιος ανακάλυψε κάτι πολύ σημαντικό! Κατάφερε να δημιουργήσει το μεγαλύτερο όνειρο που είχε ποτέ ο άνθρωπος. Κατάφερε να ξεφύγει από την καθημερινότητά του, να προσεγγίσει πλάσματα τα οποία ζουν πολύ μακριά από τη δική του πραγματικότητα. Κατάφερε να σκίσει τα όρια του χρόνου και της απόστασης.

Το ταξίδι αυτή τη φορά είναι πολύ μεγάλο, η πόρτα της τηλεμηχανής δεν ανοίγει. Ο Νέιτ ξέρει ότι περίμενε πολλή ώρα αλλά δεν μπορεί να διαχωρίσει την ώρα από το λεπτό, ή τον μήνα από το χρόνο. Μάλλον δεν τον ενδιαφέρει. Βαρέθηκε να μετράει πια την ώρα που περνάει. Βαρέθηκε να πίνει κάθε Πέμπτη απόγευμα τσάι. Βαρέθηκε την υπέροχη ρουτίνα του. Μα ποιος τους έφτιαξε τις ζωές τους τόσο προγραμματισμένες;

Ποιος τα ελέγχει όλα; Τότε ο Νέιτ σκέφτεται. «Πώς γίνεται να βρίσκομαι ακριβώς στο κατάλληλο σημείο του χρόνου και του χώρου κάθε φορά που βγαίνω από την τηλεμηχανή; Να παρακολουθώ τα άτομα που θέλω ανάμεσα από τα τόσα πολλά;». Κάποιος τα ελέγχει όλα, σύμφωνα με τον οποίο κινούνται όλα. Όλα τα αγαθά που βρίσκονται γύρω μας και φαίνονται τόσο φυσικά, τόσο αυθόρμητα. Οι άνθρωποι δεν ελέγχουν τίποτα. Ελέγχονται. Τα πάντα κινούνται από τον Ελεγκτή. Μία παντοδύναμη ιδέα που βάζει τον άνθρωπο σε καλούπια. «Αν είναι έτσι» λέει ο Νέιτ «τότε εσύ με βάζεις να τα σκέφτομαι όλα αυτά; Μπορεί να νομίζεις ότι έχεις δύναμη, αλλά εγώ, ο άνθρωπος τη νίκησα, δημιούργησα κάτι που ξεπέρασε κάθε τι στη ζωή μας». Αλλά μήπως και αυτό ήταν σχέδιο του Ελεγκτή; Μήπως όντως ήταν ένα πρόγραμμα, να βρει το άτομο το μυστικό της ανθρωπότητας και μετά να χαθεί για πάντα μαζί του; Το μυστικό ενός κόσμου που άρχισε από το μηδέν και επέστρεψε πάλι σε αυτό.

Ο Νέιτ πρέπει να επιστρέψει κοντά στη Τέιλορ ώστε να διαλυθεί η αρρώστια της. Τελικά όμως, η αρρώστια αυτή συμβαδίζει με την πραγματικότητα ή πλάστηκε με σκοπό να επιτελέσει ένα ακόμα σχέδιο του Ελεγκτή; Ο Νέιτ πρέπει να είναι μαζί με την Τέιλορ. Τελικά όμως, επέστρεψε στο «τότε» παρόν του ή μήπως χάθηκε στο χρόνο; Και ποιος ξέρει ίσως ο άνδρας να επέστρεψε στην αγαπημένη του μέσα από το κάθε

παρελθόν, παρόν και μέλλον. Ή ίσως ο κάθε Νέιτ και η κάθε Τέιλορ να μη χώρισαν ποτέ!

- ***Ευχαριστίες προς τους υπεύθυνους καθηγητές μας κ. Ε.Τσαγκαράκη και κ. Κ.Θεοδώρου καθώς και προς όσους συνέβαλλαν για την επίτευξη αυτής της εργασίας.***